

INGEZONDEN.

EEN NIET GESTAAFDE BESCHULDIGING.

Aan dr. H. PINKHOF.

Geachte collega!

In dit weekblad (van 8 April 1922) lazen wij een artikel van uw hand, onder het opschrift: „Wil de wetgever de wet tot een bespotting maken”? Daarin worden de artsen J. P. SCHOUTEN en J. NOORDZIJ gebrandmerkt als twee collega's die, zonder dat dit door den gezondheidstoestand van bepaalde kinderen wordt gerechtvaardigd, hun medewerking verleenen om die kinderen vrijgesteld te krijgen van koepokinenting. Weliswaar schrijft gij, dat „*vermoedelijk*” (onze cursiv.) de arts J. P. SCHOUTEN den predikant ten dienste heeft gestaan”; en óók: „de couranten bevatten dezer dagen het bericht”, enz.; maar uit uw stuk blijkt volkomen duidelijk, dat gij de bedoeling hadt, de beide genoemde collega's aan de kaak te stellen.

Wij hebben deze zaak ernstig genoeg geacht om haar te onderzoeken. Bij dat onderzoek hebben wij den min gebruikelijken weg gevolgd, van de poging om de onschuld der beschuldigten aan te toonen; d. w. z. ons ging onmiddellijk aan schuld of onschuld van collega SCHOUTEN, die lid is der afdeling Apeldoorn en O. onzer Maatschappij.

Doordien niet alle betrokken (buiten ons beroep staande) personen hun medewerking verleenden bij ons onderzoek, was het ons niet mogelijk, een positief resultaat te bereiken. Dit maakte, dat wij deden, hetgeen wij terstond hadden kunnen doen. Een onzer verzocht u schriftelijk, het bewijs te leveren, dat de door u ge-laakte feiten inderdaad feiten zijn. Uw antwoord op dit verzoek bewees ons, dat gij niet anders hadt dan vermoedens, waarvan gij de juistheid niet zoudt kunnen aantonen.

Onder die omstandigheden meenen wij, dat gij uwe vermoedens niet in eenig tijdschrift hadt behooren wereldkundig te maken; en dat de billijkheid eischt, dat gij thans nog, openlijk, erkent, uwe bevoegdheid, ethisch, te hebben overschreden.

De afdelingsraad der afd. Apeldoorn en O.,

A. M. POT, *voorzitter.*

J. D. JORDAAN, *onder-voorzitter.*

Dr. C. METZLAR, *secretaris.*

Aan de heeren POT, JORDAAN en METZLAR.

Ik kan ditmaal geen ongelijk inzien. Als wij ons van de gegevens, waarop onze berichten berusten, steeds de *bewijzen* zouden moeten verschaffen, zou geen berichtgeving, geen waarschuwing bij gevaarlijke verschijnselen mogelijk zijn. Mijn vermoeden berustte op gegevens, welke m. i. het recht gaven tot mijn gevolgtrekkingen. De gegevens, dat de pers verhaalde van de reis van ds. KERSTEN naar J. NOORDZIJ te Zwolle en naar Apeldoorn; dat te Apeldoorn woont de niets ontziende bestrijder der inenting J. P. SCHOUTEN; dat uit de persberichten niet anders kon worden opgemaakt, dan dat de reis van ds. KERSTEN geslaagd was. *Bewezen* was voor mij van dit alles inderdaad niets; zelfs niet het bestaan van den predikant, en dat moest ik toch helaas wel aannemen. Maar dat de diagnose juist was, en daarop komt het aan, blijkt uit den volgenden brief, een antwoord op een vraag, die ik, na kennis te hebben gekregen van uw cisch, tot eenige artsen in het arbeidsgebied van ds. KERSTEN heb gericht:

„De anti-inentingsverklaringen worden bijna uitsluitend door de doktoren NOORDZIJ te Zwolle en SCHOUTEN te Apeldoorn afgegeven.

Het onderzoek der kinderen door die heeren moet zeer oppervlakkig zijn. Medische indicaties bestaan gewoonlijk niet. Wanneer de kinderen werkelijk ziek zijn of afwijkingen vertoonen, waarop de vaccinatie een nadeeligen invloed zou kunnen uitoefenen, kunnen zij ook van mij een uitstelverklaring krijgen. De bezwaren der ouders zijn dan ook geen medische, maar werkelijke of vermeende gemoedsbezwaren, bij enkelen soms angst voor pijn. Dergelijke verklaringen werden al jaren afgegeven *met medeweten van het geneeskundig staatstoezicht*. In de laatste jaren is het echter toegenomen onder invloed van onzen dominee-kamerlid".

Een ander collega had in zijn dorp slechts één kind met zulk een verklaring (van NOORDZIJ en „meen ik" SCHOUTEN), dat door het gemeentebestuur *niet* op de bewaarschool was toegelaten. „M. i. is de geheele zaak bedrog", schrijft hij verder.

Misschien is dat gemeentebestuur wel verder gegaan dan het volgens wettelijke voorschriften verplicht was. Als de *wet* het geneeskundig staatstoezicht niet *verplicht* in te grijpen, desnoods door persoonlijk na-onderzoek van de kinderen, indien verklaringen worden gegeven door artsen, ver buiten de woonplaats der kinderen (waaruit reeds volgt, dat de artsen, die de kinderen *kennen* en *behandelen*, geen bezwaar hadden tegen de inenting), dan *verbiedt* de wet zulks toch niet. Het belang, dat hier op het spel staat, is toch niet gering. Het *geneeskundig* staatstoezicht moge ook hier toonen, dat het niet gehouden is tot enkel *toezien*, maar ook wel iets *geneeskundigs* weet te doen.

H. PINKHOF.

DE IMMUNISEERING TEGEN DIPHTHERIE EN DE BEHOORLIJKE VERGOEDING VOOR DEN INSPECTEUR VAN HET STAATS- TOEZICHT OP DE VOLKSGEZONDHEID.

Voor een paar weken kwam mijn zoontje van de bewaarschool thuis met een gedrukte uitnodiging van B. en W. aan de ouders der schoolkinderen om gebruik te maken van de gelegenheid, die het gemeentebestuur bood om de kinderen te laten onderzoeken op vatbaarheid voor diphtherie en bij gebleken vatbaarheid hiertegen te laten inspuiten.

Van een der collega's, die dr. ALDERSHOFF had gevraagd de reactie van SCHICK bij zijn kinderen te Purmerend te willen komen beoordeelen, had ik wel vernomen, dat het plan bestond, dat de inspecteur ons vertrouwd zou komen maken met de methode der immuniseering, maar noch de andere collega's, noch ik hadden bericht gehad, wanneer ons dit zou worden getoond, iets wat toch met het oog op de vele vragen van de ouders, wier kinderen een uitnodiging hadden meegekregen, wel wenschelijk geweest was.

Hoe vreemd hoorden wij echter op onze kringvergadering van 18 Januari j.l. op, toen de secretaris ons mededeelde, dat de inspecteur had aangeboden naar Purmerend te komen om deskundige voorlichting te geven voor de actieve onvatbaarmaking tegen diphtherie, tegen behoorlijke vergoeding, en op de vraag van den secretaris, wat hij dan onder „behoorlijke vergoeding" verstond, had geantwoord, dat hij daaronder verstond een bedrag van f 25.—, terwijl hij reis- en verblijfkosten dan niet extra zou berekenen.

Van onzen gemeente-arts vernamen wij, dat dr. ALDERSHOFF zich over de zaak der onvatbaarmaking met het gemeentebestuur in verbinding had gesteld en ik vraag mij nu af, of het veroorloofd is, dat een hooge geneeskundige ambtenaar eerst de gemeente-autoriteiten warm maakt voor de toepassing van een hygiënischen maatregel en dan tracht uit de kas van den kring der plaatselijke en omwonende dokters een bedrag los te krijgen, alvorens hij hen in staat wenscht te stellen dezen maatregel te helpen uitvoeren.

Purmerend, 25 Januari 1923.

B. SUERMONDT.